

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/88/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8111234326
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8111234326.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlady Simkovej v spore žalobcov: 1/ U. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., V. XX, štátny občan SR 2/. B. R., rod. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., V. X, štátny občan SR 3/ F. O., rod. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXX, štátny občan SR 4/ H. G. Y., rod. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. - B., V. R. XXX/XX, štátny občan SR 5/ G. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., V. XX, štátny občan SR, právne zastúpení: ADVOKÁTSKA, PATENTOVÁ A ZNAKOVÁ KANCELÁRIA, JUDr. Renáta Bačárová, PhD. LL.M. - advokátka, so sídlom Prešov, Hlavná 11, proti žalovanému: A. C. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. - Y., L. XXXX/X, štátny občan SR, právne zastúpený: E.. Stanislav Jakubčík, Trenčianska 57, 821 09 Bratislava, IČO: 31 782 761, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy 43.000,-Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 12C/276/2011-267 z 11.01.2019 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. v I. vyhovujúcom výroku a v III. súvisiacom výroku o trovách konania a vec v rozsahu zrušenia vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaných strán sporu súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni v 1. rade 15 000 EUR, žalobkyni v 2. rade 5000 EUR, žalobkyni v 3. rade 5000 EUR, žalobkyni v 4. rade 7000 EUR, žalobcovi v 5. rade 5000 EUR, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalobcovia v 1. až 5. rade m a j ú n á r o k na náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanému v rozsahu 100 % trov konania, o ktorých výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku“.

2. Vychádzal zo zistenia, že žalobcovia sa podanou žalobou na žalovanom domáhali náhrady nemajetkovej ujmy; žalobkyňa vo výške 15.000,-Eur a každý zo žalobcov 2/ - 5/ vo výške 7.000,-Eur, ktorá im vznikla smrťou blízkej osoby (manžel žalobkyne 1/ a otec žalovaných 2/-5/), a to v dôsledku dopravnej nehody spôsobenej žalovaným, ktorého vina bola preukázaná v trestnom konaní pod sp. zn. XT/X/XXXX. Pretože bol viazaný rozhodnutím z trestného konania, námietky žalovaného k okolnostiam dopravenej nehody považoval za vyriešené. Za primeranú pre žalobkyňu 1/ považoval nemajetkovú ujmu v ňou uplatnenej výške berúc do úvahy, že tá bola v dobe kedy došlo k zásahu odkázaná na výživu poškodeného, bola nezamestnaná, ostala odkázaná v mnohých veciach sama na seba, ostala bez opory manžela práve v čase, keď opäť manželstvo po odchode plnoletých detí nadobúda iný rozmer. Navyše išlo o manželstvo harmonické a dlhodobé. Za primeranú pre žalobcov 2/,3/,5/ považoval nemajetkovú ujmu vo výške 5.000,-Eur berúc do úvahy, že smrť blízkej osoby otca tiež jednoznačne predstavuje

zásah do práva na súkromie dotknutej fyzickej osoby ako jedného z čiastkových osobnostných práv, ide o zásah veľkého rozsahu, ktorý sa prejaví vo všetkých oblastiach života a trvá dlhú dobu. Ich výpovedami mal preukázané, že s otcom mali veľmi pekný vzťah, založený na vzájomnom citovom previazaní, pri spoločných aktivitách, avšak v čase nehody už mali vlastné rodiny, nebývali v spoločnej domácnosti. Za primeranú pre žalobkyňu 4/ považoval nemajetkovú ujmu v ňou uplatnenej výške berúc do úvahy, že tá žila v spoločnej domácnosti s poškodeným, bola odkázaná na jeho výživu a následne aj spolu so žalobkyňou 1/ boli najviac vystavené reálnej absencii poškodeného v ich každodennom živote. Poisťovňa žalovaného, nakoľko o konanie nemala záujem, nebola v spore intervenientom. Ak sa preukáže existencia poisťného vzťahu žalovaného a poisťovne v rozhodnom období, žalovaný môže mať nárok na poisťné plnenie. O trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu. Takto ustálený skutkový stav po právnej stránke posúdil podľa ustanovení § 11 a § 13 ods. 1-3 Obč. zák., čl. 8 ods. 1 Dohovoru, čl. 16 a čl. 19 ods. 2, ods. 3 Ústavy SR, výrok o trovách konania podľa § 251, § 255 ods. 1, ods. 2, § 262 ods. 1, ods. 2, čl. 3 ods. 1, ods. 2 CSP.

3. Tento rozsudok včas podaným odvolaním, čo do I. vyhovujúceho a III. súvisiaceho výroku o trovách konania napadol žalovaný uplatňujúc odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP. Jeho odvolacie námietky možno zhrnúť do nasledovných rovín: (i) názor, že po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku, keďže sa konanie začalo za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, mal súd prvej inštancie nanovo vyzvať žalovaného na vyjadrenie sa ku žalobe postupom podľa § 167 CSP, no nestalo sa tak s tým, že ak žalovaný ospravedlnil svoju osobnú neúčasť na pojednávaní odvolávajúc sa na svoj vek a zdravotný stav, mal súd prvej inštancie zohľadňujúc jednak jeho vek, zdravotný stav, skutočnosť, že nebol právne zastúpený ako i to, že nemal k dispozícii jeho nové vyjadrenie, vykonať výsluch žalovaného prostredníctvom dožiadaného súdu, čím týmto postupom malo dôjsť k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces; (ii) tvrdenie, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ak sa riadil iba ustanovením § 193 CSP a ignoroval námietky žalovaného vznesené pred súdom prvej inštancie s poukazom na znalecké posudky a iné listiny z trestného konania k otázke spoluzavinenia poškodeného s tým, že dôkazné bremeno preukázať dôvodnosť uplatnenej výšky nemajetkovej ujmy zaťažuje žalobcov, pričom žalobca 5/ svoj nárok ničím nepreukázal a ostatní žalobcovia ho preukázali nedostatočne a (iii) tvrdenie, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, ak vychádzal pri určení výšky priznanej nemajetkovej ujmy z rozsudku ESLP Kontrová/SR, v ktorom bola riešená náhrada nemajetkovej ujmy za úmyselný trestný čin a v tomto spore ide o nedbanlivostný trestný čin s tým, že hoc výšku nemajetkovej ujmy určuje súd voľnou úvahou, nemôže ísť o nepresúmateľnosť, resp. svojvoľu, tu v otázke určenia výšky nemajetkovej ujmy aj poukazujúc na zákon o odškodňovaní osôb poškodených násilným trestným činom, resp. na zákon o obetiach trestných činov. To, že žalobcovia priamo nežalovali poisťovňu, ktorá by bola v spore pasívne legitimovaná a ktorá sa bránila vstupu do konania, v dôsledku čoho sa konanie predžiovalo, nemôže ísť na jeho ťarchu. Navrhol teda rozsudok v ním napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalobcovia vo svojom vyjadrení ku odvolaniu navrhli rozsudok v žalovaným napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť a uplatnili trovy odvolacieho konania. K jednotlivým odvolacím námietkam žalovaného uviedli nasledovné. Žalovaný sa mal možnosť ku žalobe vyjadriť, čo aj učinil, pričom ospravedlnenie z neúčasti na pojednávaní pre vek a zdravotný stav je irelevantným, pretože ak by bolo brané v úvahu, žalovaný by sa pojednávania nikdy nemusel zúčastniť, kde rovnaký prístup uplatnil konajúci súd aj ku žalobcovi 5/. Otázka spoluzavinenia poškodeného nie je pre tento spor rozhodujúca, a tak súd prvej inštancie správne aplikoval § 193 CSP a nemal dôvod a ani možnosť spochybníť závery vyšetrovania. Nároky žalovaného 5/ boli podporené výsluchom žalobkyň 1/ a 3/. K výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy poukázali na už v tomto čase konštantnú judikatúru najvyšších súdnych autorít v obdobných veciach s tým, že v tomto spore uplatnené nároky nevybočujú zo súm, ktoré súdy v týchto sporoch bežne priznávajú, pričom výška priznaných súm ani neprekračuje limity stanovené žalovaným v odvolaní spomenutými zákonmi. V čase podania žaloby rozhodovacia činnosť najvyšších súdnych autorít smerovala k výkladu, že poisťovne v tomto druhu konania nie sú pasívne legitimované.

5. Nasledovala kontraargumentácia strán sporu. Tá však nebola spôsobilá privodiť iné rozhodnutie odvolacieho súdu, preto ju nebolo potrebné pojať do jeho dôvodov.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti

ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že rozsudok je nutné v jeho napadnutej časti (výroky I. a III.) zrušiť.

7. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní tak posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (ku tomu pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

9. V súdenom spore bola žalovanému žaloba s prílohy a príslušným procesným poučením podľa v tom čase účinného OSP riadne doručená a žalovaný sa ku podanej žalobe riadne vyjadril a v priebehu sporu zaujal k nej aj ďalšie stanovisko, pričom zo žiadneho ustanovenia CSP nevyplýva povinnosť súdu prvej inštancie nanovo vyzývať žalovaného na vyjadrenie sa ku žalobe, ak konanie začalo za účinnosti OSP. Účinky vyjadrenia k žalobe zo strany žalovaného ostali i po nadobudnutí nového civilného procesného predpisu zachované (§ 470 ods. 2 CSP). Pojednávania, na ktorom bolo súdom prvej inštancie meritórne rozhodnuté sa žalovaný nezúčastnil. Svoju neúčast' ospravedlnil zo zdravotných dôvodov a z dôvodu vysokého veku. Pojednanie však odročil nežiadal. Preto neexistovala žiadna zákonná prekážka brániaca súdu prvej inštancie pojednanie vykonať a na ňom aj meritórne rozhodnúť (§ 179, § 183 CSP). Obsah spisu neosvedčuje skutočnosť, aby bol v súdenom spore navrhnutý dôkaz výsluch strany - žalovaného, preto nepochybil súd prvej inštancie, ak ku jeho výsluchu nepristúpil cestou dožadovaného súdu (§ 195 ods. 1 a § 104 ods. 1 CSP). Z vyššie uvedených dôvodov je zrejmé, že zo strany žalovaného namietaným postupom súdu prvej inštancie nedošlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

10. Skutkové zistenia pred súdom prvej inštancie dali jednoznačnú odpoveď na otázku v tom zmysle, že žalobcovia majú nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, otázkou, ktorú však súd prvej inštancie nesprávne zodpovedal je, v akej výške.

11. Východiskovou základňou výkladu právnych noriem a ich aplikácie na konkrétne skutkové okolnosti je taký postup, ktorý rešpektuje právny poriadok, spoločenské podmienky, zodpovedá logickým pravidlám a eliminuje vznik možných hodnotových rozporov. Podstatným je zmysel a účel právneho predpisu.

12. Ustanovenia § 11 a § 13 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka patria k normám s relatívne neurčitou hypotézou, t.j. k normám, ktorých hypotéza nie je ustanovená právnym predpisom a ktoré tak prenechávajú súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade sám hypotézu právnej normy z vopred neobmedzeného okruhu okolností vymedzil. Je teda na súde, aby z okolností konkrétnej veci dospel k záveru, či určitá osoba má nárok na ochranu a ak áno, na akú, v akej výške. Rozhodnutie súdu má pritom zodpovedať všeobecne prijímaným predstavám spoločnosti o spravodlivosti, zdravému rozumu, aj zásade primeranosti, ktorá je vlastná európskej právnej kultúre.

13. Obsah práva na ochranu osobnosti upraveného v § 11 nadväzuje na komplex s Ústavou Slovenskej republiky a medzinárodnými zmluvami zakotveného základu právnej úpravy všeobecného osobnostného práva, konkretizujúc ho. Zo znenia § 11 Občianskeho zákonníka vyplýva, že do rámca všeobecnej úpravy ochrany osobnosti patrí aj právo na súkromie. Obsah práva na súkromný život, ktorý je chránený, interpretoval v niektorých svojich rozhodnutiach, aplikujúc článok 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Európsky súd pre ľudské práva. Podľa tohto súdu by bolo príliš reštriktívnym limitovať tento pojem na „vnútorný kruh“, v ktorom môže jedinec viesť svoj vlastný život podľa svojich predstáv a úplne z neho vylúčiť svet do tohto kruhu nezahrnutý. Rešpektovanie

súkromného života musí taktiež zahŕňať do určitej miery aj právo vytvárať a rozvíjať vzťahy s ostatnými ľudskými bytosťami (Európsky súd pre ľudské práva, rozsudok vo veci Niemitz proti Nemecku zo 16.12.1992, sŕ.č. 13710/88).

14. Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka výšku náhrady podľa ods. 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo. Vychádzajúc z citovaného zákonného ustanovenia, obidve tieto východiská je potrebné vyhodnotiť kumulatívne.

15. Čo sa týka závažnosti vzniknutej ujmy, aj keď je daná súdu možnosť autonómnej interpretácie veci, ktorú má posúdiť keďže musí vychádzať z individuálnych okolností každej prejednávanej veci, ktoré vyplynú zo skutkových zistení, je možné pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy vychádzať z názoru vyjadreného v rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 4Tdo1402/2015 z 12.04.2016. Podľa tohto názoru súdu pri úvahách o výške náhrady nemajetkovej ujmy treba vychádzať z princípu proporcionality a zohľadňovať okolnosti tak na strane poškodeného (pozostalého) - najmä intenzitu jeho vzťahu so zomretým, ich vek, otázku komplexnej existenčnej závislosti pozostalého od usmrtenej osoby, či prípadné poskytnutie satisfakcie pozostalým, ako aj okolnosti na strane pôvodcu ujmy - najmä jeho postoj k prejednávanej veci, dopad udalostí do jeho duševnej sféry a mieru zavinenia, eventuálne spoluzavinenie usmrtenej osoby. Tvrdenie o preukázaní požadovaných skutočností je na žalobcov. Duševné útrapy spojené s prežívaním usmrtenia blízkej osoby je potrebné pre účely stanovenia výšky náhrady posudzovať primárne z pohľadu obvyčajného (priemerného) človeka a jej prípadné zníženie alebo zvýšenie je možné odvinúť iba od okolností, ktoré sú v rámci trestného konania riadne doložené a preukázané poškodeným. Názor vyplývajúci z tohto rozhodnutia je podľa odvolacieho súdu, pri absencii konkrétnej právnu normou definovaných kritérií akceptovateľný bez ohľadu na to, že nejde o názor najvyššej súdnej autority Slovenskej republiky, ale autority iného členského štátu Európskej únie, s ktorým má však Slovenská republika spoločnú históriu a príbuznú právnu úpravu. K obdobným kritériám sa priklonil aj Ústavný súd Českej republiky v náleze I. ÚS 2844/14 z 22.12.2015 (bod 53). Na druhej strane však treba poznamenať, že výskyt rozdielnych rozhodnutí v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva (viď m. m. nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 51/2014).

16. Odvolací súd v tomto smere nemal žiadne pochybnosti o úprimnosti vyjadrení všetkých žalobcov. Ani samotná výška žalobcom priznanej nemajetkovej ujmy, nie byť skutočnosť popísaných nižšie, by nevybočovala z mantinelov stanovených už ustálenou rozhodovacou praxou.

17. Za dôvodnú však odvolací súd považuje námietku žalovaného, že súd prvej inštancie bol nie len oprávnený ale aj povinný skúmať spoluzavinenie poškodeného na vzniku škody, pretože túto skutočnosť neskúmal ani súd v trestnom konaní, v ktorom došlo k odsúdeniu žalovaného. Skúmanie zavinenia poškodeného na vzniku škody (§ 441 Občianskeho zákonníka) vykonáva súd v civilnom sporovom konaní aj bez návrhu (R 22/1979) a skúmanie tejto otázky nespadá do rozsahu viazanosti súdu v civilnom sporovom konaní inými rozhodnutiami (§ 193 tretia veta CSP), pretože trestným rozsudkom o odsúdení žalovaného bol súd prvej inštancie viazaný len v rozsahu rozhodnutia o tom, že bol spáchaný konkrétny skutkovo vymedzený trestný čin a že ho spáchal žalovaný, z čoho vyplýva, že rozhodnutie, ktorým bol páchatel' trestného činu uznaný za vinného neznamená, že škoda bola spôsobená výlučne jeho zavinením. Ak sa okrem páchatel'a trestného činu na vzniku škody podieľalo aj konanie alebo opomenutie poškodeného, nie je súd v civilnom sporovom konaní o nároku na náhradu škody (nemajetkovej ujmy) pri posúdení spoluzavinenia poškodeného viazaný výrokom o vine páchatel'a (pozri napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/818/2004 zo dňa 14.10.2004 alebo rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/612/2017 zo dňa 31.01.2018). Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie bol nie len oprávnený ale aj povinný pri rozhodovaní prihliadať na spoluzavinenie poškodeného.

18. Z trestného spisu totiž vyplynula dôležitá okolnosť, ktorú súd prvej inštancie aj napriek námietkam žalovaného ignoroval/nehodnotil, ktorá však mohla byť jedným z faktorov potenciálne schopných ovplyvniť dôsledky dopravnej nehody na telesnú integritu poškodeného (manžela žalobkyne 1/ a otca žalovaných 2/-5/), a to tá skutočnosť, že poškodený mal v čase dopravnej nehody v krvi viac ako dve promile alkoholu, čo zodpovedá ťažkému stupňu opitosti. Ako už bolo vyššie uvedené, žalovaný pritom

v priebehu prvoinštančného konania žiadal vykonať dokazovanie trestným spisom za účelom zistenia podieľania sa poškodeného na vzniku škody.

19. Skutková okolnosť stavu ťažkej opitosti poškodeného je okolnosťou, na ktorú nebolo možné vo vzťahu k nárokom žalobcov neprihliadať. O tom, že zistenie okolnosti potenciálne schopnej ovplyvniť priebeh škodovej udalosti zo strany obete dopravnej nehody je okolnosťou, existencia ktorej môže viesť k obmedzeniu práva vo vzťahu k nároku na odškodnenie, vyplýva aj z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie (Veľká komora) C-300/10 z 23.10.2012 vo veci Vítor Hugo Marques Almeida/ Companhia de Seguros Fidelidade - Mundial SA. V tomto rozsudku súd uviedol, že je možné aj odoprieť, obmedziť nárok obete, ak poškodený prispel k vzniku svojej škody, pričom za relevantný argument v prospech iného hodnotenia nemožno považovať okolnosť vážneho poškodenia zdravia.

20. Z uvedeného teda vyplýva, že s tvrdením žalovaného v odvolaní voči rozsudku súdu prvej inštancie v časti namietaného nesprávne zisteného skutkového stavu a s tým súvisiaceho nesprávneho právneho posúdenia veci čo do výšky priznanej nemajetkovej ujmy možno súhlasiť.

21. Okrem toho odvolací súd sa nestotožňuje ani s postupom súdu prvej inštancie, ktorý nerozhodol o ne/ prípustnosti intervencie v tomto spore, tu poukazujúc na jeho zrušujúce uznesenie sp. zn. 19Co/98/2018 z 20.09.2018, ktoré reflektovalo na názor dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/128/2017 z 30.05.2008, zo záverov ktorých vyplýva povinnosť súdu prvej inštancie o ne/prípustnosti intervencie v tomto spore rozhodnúť.

22. Taktiež sa žiada dodať, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia o trovách konania správne uviedol, že v tomto type sporu sa priznáva plná náhrada trov iba z prisúdenej sumy. Uvedené však opomenul premietnuť do výrokovej časti.

23. Odvolaciemu súdu potom neostávalo nič iné ako postupom podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti (výroky I. a III.) zrušiť a postupom podľa § 391 ods. 1 CSP vec mu v rozsahu zrušenia vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

24. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní sa riadiť názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 391 ods. 2 CSP viazaný, t.j. opätovne vec prejednať, v potrebnom rozsahu vykonať dokazovanie k skutkovým zisteniam potrebným pre formuláciu právneho posúdenia veci o danosti spoluzavinenia poškodeného, ktoré ovplyvní konečnú čiastku priznanej nemajetkovej ujmy jednotlivým žalobcom, výsledky celého konania zhodnotiť a až potom o veci rozhodnúť, pričom je potrebné náležite sa vysporiadať s relevantnou právnou i skutkovou argumentáciou strán sporu a nové rozhodnutie náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 a 3 CSP odôvodniť. Súčasne je potrebné rozhodnutím zaujať stanovisko ku ne/prípustnosti intervencie v tomto spore. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

25. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).